

Ἐνῶ δ' ἐκύτταξα κι' ἐγὼ ἀντιπροβίβεις ἀκόμα
τοὺς Σταύλους τοὺς Βασιλικούς μὴ ἀνικτὸ τὸ στόμα,
δὲν ξέρω πῶς ἐγλίστρησα μὴ σχῆμα τραγικόν
κι' ἕνα κοκκῆσαι μὴ; ἔλας μηχανορραφικόν,
κι' ἀπλωθήκα φαρῶς πλατύς ἔμπρος' ὅτ' οὐκ ἐξορῶμεν
καὶ ἐξάπλωμα καθὼς αὐτὸ δὲν ἐνθυμούμαι ὄμειν.

Ἐκτός αὐτοῦ τοῦ Ἄνικτος ἔλας; τοῦ στέλλου θροῦμπας...

Π. — Σώπα, μαρὶ, γιατί θαρρῶ πῶς ἐρχονται ἡ τρομπάκι.

Φ. — Ἀς ἐρχονται, ἄς ἐρχονται, καθόλου δὲν μὴ μίλει...

μακρὰν μου σὺ Βασιλικὴ πορσεβεστῶν ἀγίτη.

Θὰ γαλβανίσω τὸν λαὸν μὴ στίγους Κορδορούμπα...

Π. — Κόρτο, μαρὶ, γιατί θαρρῶ πῶς ἀνιζει ἡ τρομπάκι.

Φ. — Βρὶ τί μου λῆς;

Π. —

Φωνάζουν πῦρ...

Φ. — Ἐστὰ πόδια, συμπολίται,

γιατί θαρρῶ πῶς λούσιμο δεινὸν ἐπαπειλίται.

Μὴ τὸν λαὸν ἐξάπτετε μ' αὐτὸ τὸ τοιρλόγι...

τοῦ Ἑλλήνος ὁ πρᾶγματος νερὸ δὲν ὑποφέρει,

ἀν δὲ κι' ἐγὼ ἀτρόμητος ὅστας συναθροίσαι τρίχω

ὑπὲρ σιδήρου καὶ πυρὸς ἀρόβως ν' ἀλαλάξω,

ἀλλ' εἰς τοιοῦτον πῦρ ὑγρὸν καθόλου δὲν ἀντίγω

καὶ φεύγω μὴ τὰ τέσσαρα τὰ ροῦχα μου ν' ἀλλάξω.

Αὐτὸ τὸ πῦρ ὁ παλιὸς τὸ βῆρας Ἀρχμηθῆς,
μὴ τοῦτο ξεφλογίζεται κι' ὁ Ράλλης κι' ὁ Λεβίδης,
κι' αὐτὰ τὰ καταβρίγματα τὰ ὄροια καὶ τᾶκακα
κάθε Σαιν-Ζουστ αἰμογαρῆ εὐθὺς τὸν κάνουν μπᾶκακα,
καὶ κάθε Συναγματικὸς κι' ἀνάρτης φρεναζιμένος
κοᾶζει βρεκακιζ κοᾶζει πατόκορφα λουσιμένος.

Τὸ Σύνταγμα, Καλλιφρονά καὶ Ράλλη καὶ Λεβίδη,
μας τῶρεσαν, μας τῶρεσαν, μας τῶρεσαν μουσαίι.
Δὲν εἶναι πλέον Σύνταγμα .. τίλειωσαν τὰ ψήματα...
παίει κι' αὐτὸ ὅτ' ἄβλολο χωρὶς νὰ τρέξουν αἵματα.
Μ' αὐτὴν τὴν νέαν μέθοδον τῆς τρομπᾶς κατελίθη,
μ' αὐτὴν τὴν νέαν μέθοδον τῆς τρομπᾶς ἐξεπλίθη.
Κατάλυσις Συναγματος... θεσμὸν ἀνατροπή...
βλαστοθήματα, φασιλωστα, δὲν εἶναι προκοπή,
ἀν δὲ κανένας γὰρ θεσμὸς μὴ λῆξι μόνο πῆ
ἀμείως καταβρίγεται καὶ γίνεται παπί.

Δὲν πᾶνε τοῦ Συναγματος νὰ βρέξουν τὴν πλατεῖαν,
ὅπου μὴ βρώμαν κατ' αὐτὰς ἐγμίσει παντοῖαν,
ἀλλὰ μὴ τρομπᾶκι ἐρχονται πορσεβεστῶν νὰ βρέξουν
αὐτοὺς πού γὰρ τὸ Σύνταγμα δουλειὰς μὴ φρονταῖς ἔχουν;
Σταθῆτε, μὴ μὴ βρέχετε καὶ δὲν κρατῶ κι' ὀμπρίλα...
μας λούζουν μαῦροι τύραννοι μὴ τρομπᾶκι καὶ μαστίλα,
κι' ὀρῶν πῶς οἱ ρήτορες σὰν ὄμιλου ἐξώρας
θὰ σιωποῦν μὴ βροχὴν ραγδαϊότητος μπόρας,
καὶ χάριν τῆς ὑγείας τῶν χωρὶς νὰ βγάλουν ροῦχα
θὰ κάνουν χάρισμα λουτρά τῆς τρομπᾶς σιδηροῦχα.

Σὰν Ἀρρωαίους ποτικίους μᾶς βρέχουν παρ' ἑλιπίδα
κι' ἔχουν μονάχα τὸ νερὸ τῶν λόγων μας κοπίδα.
Μὴ φεύγετε Σαιν-Ζουστῆδες ὡσὰν βρεγμένοι γάτσι
κι' ἂν σ' ἴην ἱερὸν τοῦ λόγου σας βρομτικῶς σας λούση
ὁ Σκαγεράκης ποταμὸς μὲτὰ τοῦ Κατεγάτη...
σταθῆτε κι' ὁ κυρίαρχος τοὺς λόγους σας θ' ἀκούση.
Κατὰ τῆς τρομπᾶς ἀντοχὴν ἄς δειξώμεν γενναίαν,
ἄς βραπτισώμεν ἥρωες εἰς κολυμβήθραν νίαν,
ἄς φάγ' ἡ μύγια σίδερα κι' ὁ κούνορας ἀτάσι,
πολλοὶ θεσμοὶ σὰν τῆς Γρελλῆς ἄς γίνουσι τὰ καλλῆς,
κι' ἄς κωνηθῶν τοὺς ρήτορας καὶ μὴ τὸ σερβιτοῦσι
ὡσὰν νὰ εἶν' ἐπιρροὴ λυσσαρικά σκυλιὰ.

Ἄλλ' ἔχι... μὴ μὴ βρέχετε καὶ θὰ συναχωθῶ...

μὴν ἔχετε τοιοῦτον πῦρ ὅς νόμον καὶ παθῶ...

τί λούσιμο τῆς κεφαλῆς, τοῦ στήθους καὶ τῆς ράχης!...

Λεβίδη, τὰ κουμποῦρα σου μὴ τί γέματα τάχως!...

τὰ γέμισα μὴ μπαλαράμ, φυσικὰ καὶ κομμάτια,

μὰ σὰν ἀρχιπὸν πῦρ ὑγρὸν τὰ δείχνω γὰρ τὰ μάτια...

μὴ τάρματα σου προβάλλει καὶ ὀδοῖ τοὺς ὅτ' αὐτῆς...

ἔχι! τάρματα μου βράχνηκαν, δὲν πᾶνουν φωτιὰ.

Βάστα σὶ τοῦτο τὸ νερὸ, κατακαυμένει Ράλλη,
καὶ σὺ, καυμένει Νικολῆ, μὴ σκίθης τὸ κεφάλι.
Πότε τοῦ Νῶε θὰ φανῆ λευκὴ περιστῆρα
νὰ μᾶς εἰπῆ πῶς τίλειωσαν τῆς τρομπᾶς τὰ νερά;
Ἄλλ' ἔχι, κι' ἡ περιστῆρα τοῦ Νῶε ἡ λευκὴ
ἐλαιὰς κλάδον ἔφερε, κι' ἐκ τούτου τοῦ συμβόλου
μυχανορᾶρα φαίνεται πῶς τὸν Αὐλικὴ
κι' ἔγγρα πρὸς τὸν Κορδόναν καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου.

Τῶν Ἀρμωδιῶν ἄς κρηθθῶν τὰ ζῆση κι' αἱ μυρσῖναι,
κατὰ τῆς τρομπᾶς τοῦ λοιποῦ ὁ πόλεμος ἄς εἶναι,
κι' ὅποιος δὲν θέλει νὰ φανῆ διλοῦς καὶ φαρλατῆς
ἔμπρος' ὅτῆς τρομπᾶς ἔροδος, κι' ἡ τὰν ἡ ἴπι τᾶς.
Ἄλλ' ἔως ὅτου κατ' αὐτὸν βρεγμένοι προχωρήσετε
πῶς ν' ἀλλάξω σπῆτι μου καὶ νὰ μὴ συχωρήσετε.

Καὶ ὄλγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Χρῆστος Καραγιάννης ἐξετασθεὶς ἐσχάτως
ἀνεκρησθῆς πρῶτος καὶ ἄνω ἀδουκάτος.
μετὰ πολλῶν ἐπαιτῶν λίαν καλῶς λαδῶν
πρὸς καύχημα οἰκείων καὶ φίλων ἀκριδῶν.

Νικάκης καὶ Γιαννόπουλος, δαδὸν νῆσι μ' ἀρετὰς
τῆς Νομικῆς Διδασκαλίας ἐθῆκαν κατ' αὐτὰς,
ἐφ' ᾧ τὸν σθένειν κι' ὁ Ρω μὴ ἔσ τὸ ἐνα κι' ἄλλο χρεῖ
καὶ μετ' ἡμῶν κι' ὁ φίλος τῶν ὁ Μάνος τοὺς συχαίρει.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸς ὄχι κάνω — πῶς ὅτ' οὐκίτ' μου ἀνίθη,
ὅτῆν Ναύπλιον ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὴ ἐνεδοχῆτο Σάββα, — δαδὸ ὅτ' ἀλλὴ τρεῖς ὅτ' ἐξεί,

μὴ Χρῆσιμὸν μὴ μάνδρα — μὴ μετὰ ὁλοκροῦθ,
καὶ μὴ χρεῖ ἀγῶς ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαεστίου κοινοῦτος πολίτης.